

Una xerradeta amb.....

PACO FRANCO

Després d'aquesta "aturada" de les xerradetes, tornem amb una nova entrega, aquesta vegada, i amb motiu del 65è aniversari del CD ALCAZAR, que vam celebrar el passat més d'octubre, hem pensat que la millor persona que podriem tenir és "el cap visible" del Club, una persona que viu per s'Alcazar.

Està clar que parlem d'en Paco Franco, president del CD Alcazar.

P: Qui més qui menys dins del Club tothom et coneix, però ens agradaria saber algunes coses més personals de tu, així que comencem pel teu nom complet.

R: Me dic Paco Franco Jacobo.

P: Molt bé, i Quants anys tens? Si ho vols dir, clar!

R: Cap pega, ja en tenc 54, vaig néixer el dia 2 d'Abril del 55 (bromeja) s'admeten regals.

P: Estas casat amb...?

R: Sí, amb na Mercè.

P: I tens dues filles, no és així?

R: Sí, na Marta i n'Elena.

P: I a què et dediques? Quan no ets a s'Alcazar, clar!

R: Sóc gerent de l'empresa d'informàtica del Consell Insular i dels Ajuntaments de Menorca (SILME)

P: Molt bé, i ens pots dir algun hobby?

R: (Sense pensar) Estar amb els amics, i evidentment s'Alcazar i el bàsquet.

P: I el teu plat preferit?

R: Un bon entrecot... I unes "cigalas a la marinera de l'Espanya"

P: Les haurem de provar. Son famoses! I Un lloc que t'agradaria visitar?

R: M'agradaria molt anar a Canadà o als Fiordos Noruegs, a veure el "sol de mitjanit"

P: M'agrada, m'agrada... I un lloc per recomanar?

R: Vaig anar a Nova York, i és un lloc que no me feia unes ganes especials, i me va sorprendre gratament. Me va encantar, vos ho recomano, a jo me va impactar molt.

P: Ja ho he sentit a dir, que Nova York agrada molt. I per acabar aquesta part mes personal. Què t'emportaries a una illa deserta?

R: (Pensa un poc) A sa meva dona i els meus millors amics.

Esta clar, que aquesta illa deixaria de ser “deserta” ràpidament, eh? Però molt bé, i ara que ja sabem un poquet més còm és en Paco Franco, volem saber còm va “aparèixer” a s'Alcazar?

R: (Pensa un poc) Fa una pila d'anys, quan vaig venir a Menorca resulta que els treballadors del Consell i ajuntaments tenien muntat un torneig de bàsquet al poli i en Santiago de Udaeta (que estava al Consell i feia d'entrenador a s'Alcazar) me va replegar per a jugar amb ells i poc a poc me va anant ficant dins s'Alcazar, m'hi va portar i me vaig embarcar a fer d'entrenador. Crec que vaig començar amb infantils, però durant els anys he anat alternant les categories (infantils, cadets, juniors, tan masculí com femení).

Com a entrenador he tingut molts companys: na Montse Esbert, en Perelló, Llorenç Pons, Gerard Vidal, en Marce Vinent... I molts més!

Fins i tot un any me vaig “atrevir” a portar 1ª Nacional femení, amb en Miki Quetglas i en Paco Cardona que diguem que va ser un any “especial” (riu).

Amb el temps quan portava uns anys per dins el Club, en Braulio me va proposar ser president. Ho vaig pensar un poc i li vaig demanar a “papaRamis” (Miquel Ramis) “*tu me veus de president?*”, me va dir que sí, i vaig acceptar. Així que vaig junt a en Pito Enseñat, en Toni Perello i n' Angel Cardona, vam iniciar una nova etapa en el Club que a dia d'avui continua i ja van 8 anys!

P: 8 anys de president són uns quants, des que vàreu començar aquest “projecte” que dius, el Club ha augmentat molt en nombre de jugadors i jugadores, records amb quants el vas “agafar”?

R: Si, sa veritat és que hem doblat el nombre de fitxes. Quan vaig començar deviem ser uns 180 i actualment són uns 350.

P: I còm s'aconsegueix fer créixer un Club d'aquesta manera? Recodem que ara per ara són el Club més nombrós de Balears, que es diu ràpid!

R: Bé me fas aquesta pregunta a jo, però realment sa feina o es mèrit no és tot sol meu. Són tota sa Junta directiva, els entrenadors, tota la gent que dia a dia treballa i han treballat pel Club qui han fet créixer el Club durant aquests anys. El secret no el sé, supòs que sa gent es troba a gust dins del Club, i per part nostra, molta feina!

P: Des de sempre el “lema” del CD Alcazar ha estat que tothom pugui jugar a bàsquet. Tot just fa un any que es va inaugurar el nou pavelló i ja es parla de manca d'espai. Això fa que s'hagi de replantejar el camí a seguir?

R: A veure, està clar que com a club, amb el nou pavelló hem fet un bot qualitatiu, que ha fet que socialment haguem guanyat molt. Ara bé, esportivament, el que jo vull pel Club és ensenyar bàsquet i fer-ho donant qualitat, i això requereix espai i entrenadors, (que cada equip tenguí el seu temps d'entrenament i espai adequat, etc) i és cert que ara per ara tenim el problema de l'espai per a poder donar aquesta qualitat que et dic.

No es agradaria deixar mai a ningú fora de la pràctica del bàsquet, però l'espai i el temps és el que és i no és el mateix donar servei a 20 equips que a 25 o 30.

El que puc dir és que lluitarem per a que tothom que vulgui tenguí cabuda a s'Alcazar. Intentem "cuidar" a tothom, i que tots tenguin el seu espai, fins i tot els veterans que ja no juguen, tenen una pista reservada exclusivament per ells tots els dimarts de 21h a 22h i sa veritat és que és un èxit!

P: Veig que s'Alcazar et dona molts de maldecaps, però segur que també et dona alegries. Quines recordes especialment?

R: Com a President, sa veritat és que els millors moments aquí dins per a jo són: els dissabtes matí quan el pavelló és plè de jugadors petits que juguen ilusionats amb les grades plenes de gent. I sobretot els dies de les presentacions dels equips a principi de temporada, quan la "família alcazarenya" s'ajunta (primer al pavelló i després al sopar que feim).

També els viatges que he fet tan com a entrenador com de president als diferents campionats (especialment els que vaig fer fa uns anys a Palma amb en Toni Perelló quan portavem els juniors Tomy, Lluís, etc... i els que hem fet aquest darrers dos últims anys amb els cadets a Sant Sebastià i Pamplona. No tan sols pel tema esportiu, sino per la convivència amb els pares. Va ser increïble!

I com a pare, recordo especialment els viatges de fases de la meua filla Marta i els que he anat a veure a l'altre filla meua n'Elena, amb la selecció Balear.

P: I de dolents?

R: dolents n'hi algun, però els bons moments fan que s'oblidin ràpid. Si n'he de dir un, podria dir que lo pitjor és quan es planteja que no hi ha espai per algun jugador. O quan algú s'en va des Club i saps ses raons...

P: Supòs que això darrer va per algú, però ho deixarem fer aquí.

Com a president, alguna vegada t'has sentit sol?

R: (Sense pensar) No, sol, mai! Sempre m'he sentit recolzat, sobretot per sa Junta i en especial per en Pito i tu (Isa), que sempre me "treis ses castanyes des foc".

P: Gracies per sa part que me toca, però no és per tant. En Pito sí que fa molt, però bono. Canviant de tema, digue'm còm són les relacions entre els demés presidents dels Clubs de Menorca?

R: Diguem que són correctes. Cordials... ens duim bé entre tots.

P: Creus que sa "Cantera" de Menorca està ben cuidada?

R: Pens que els Clubs que treballem sa "cantera" hem de fer alguna cosa més per a que no ens quedem sense jugadors.

És curiós que tot i el "boom" del bàsquet que semblava que havia donat l'ACB a Menorca, durant els darrers anys, no s'ha incrementat el nombre de fitxes. Això vol dir que esteim en un equilibri entre els petits que comencen i els més grossos que s'en van a estudiar fora o deixen el bàsquet per que es cansen, però no augmentem en nombre. I el que més greu em sap és que hi hagi tan pocs equips femenins.

El resum sería, cuidad, sí, però no per tothom d'igual forma, no?

P: Ara diguen's què els hi demanes als entrenadors del Club?

R: Els hi demano que s'estimin el que fan, que és molt. Sobretot que siguin un exemple pels jugadors i més que demanar-lis, vull agrair-lis (no tan sols als d'enguany, sino a tots els que han passat per aquí) els seu treball i ajud. Són una peça molt important per a que tot això funcioni, sense entrenadors no hi ha equips.

P: Posats a demanar, què els hi demanes als jugadors?

R: Bé, sempre es hi demano que s'ho passin bé, que disfrutin amb el bàsquet i que, independentment de ser millors o pitjors jugadors, demostrin educació i sobretot que s'estimin el Club.

P: Fa temps que es parla de fer un torneig dedicat al “Padre Petrus”, fundador del Club. Què falta per a que això es posi en marxa?

R: Sí, els membres de la Junta directiva i jo des de sempre hem tingut aquesta idea dins del cap, donat que volem que quedi constància d'on venim i que gracies al “Pater” podem gaudir d'aquest Club i sa millor manera d'agraïr-li tot això pensem que és muntant aquest torneig en honor a ell.

Fins ara no disposàvem de les instal·lacions adequades, però ara és el moment. Vam voler començar enguany al Setembre, però per allò de la “crisi econòmica” no es van apuntar prou equips, però sigui com sigui, aquesta temporada 2009/10 intentarem organitzar el 1er Memorial Padre Petrus amb equips de formació, per suposat.

A veure si hi ha sort, idò.

P: A dia d'avui, què creus que li falta al club per a que puguis estar totalment satisfet?

R: Bé, sa veritat és que estic molt satisfet de còm tenim el Club, però el que realment m'agradaria és que els pares dels jugadors poguessin participar més de tot el que és el Club. Tot i que he d'agraïr-lis que portin els seus fills a s'Alcazar.

P: Per anar acabant, digue'ns un desitg personal.

R: Que tots tinguem salut. Ho dic de tot cor.

P: I què li desitges al Club?

R: Que segueixi creixent com fins ara... (Riu) I anara Port Aventura amb tot el Club!

Molt bé Paco, a veure si per fí algun dia podem fer-te feliç i anem tots junts a Port Aventura. Crec que ara sí que tots et coneixem un poquet més. Moltes gracies pel teu temps.

Sempre solem acabar ses “xerradetes” amb una petita reflexió de les sensacions que tenim despres de l'entrevista, però aquesta vegada en Paco m'ha demanat que li deixi dir unes quantes coses que no ha tingut oportunitat de dir durant aquesta xerradeta.

- Portem 65 anys d'història. Nosaltres hem donat el “pas definitiu” amb el nou pavelló, consolidant el Club com el més gran de Balears, etc, però darrera nosaltres hi han hagut sis generacions i moltissima gent que ha anat “estirant d'aquest carro” que es diu CD Alcazar.

Des d'en Pedro Gomila (un dels fundadors) que sempre s'en recorda de nosaltres, passant pels presidents (en especial a en Miquel Ramis, que sempre ha estat al meu costat) i als que jo he confiat la part esportiva (Àngel Cardona i Lluís Arbalejo), tots els entrenadors que han estat i els qui hi son, ells que porten el dia a dia (Lidia, Yeti, Manu, Jaume, i un llarg etc que no acaba mai)..

A la meva dona i les mevas filles gracies per estar sempre al meu costat i estimar-se tant com jo a S'Alcazar. -

A tots, Gracies familia Alcazareña!

Paco.